

POŠTNA PLAČANA V GOTOVINI

SALEZIJANSKI VESTNIK 1936

3

ING. H. HUS

S* prilogo: Življenje sv. Janeza Boske

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani **položnice** ali **nakaznice** zapisati **namen pošiljke**, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.

3. Za **pošiljke denarja** se poslužujte naših položnic: št. ček. rač. **12.945** z naslovom „**Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana.**“ Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici št. **16.498** z naslovom: „**Knjižice, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana.**“ Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 1, 10 — 2. 2, 11 — 3. 3, 12 — 4. 4, 13 — 5. 5, 14 — 6. 6, 15 — 7. 7, 16 — 8. 8, 17 — 9. 9, 18 — 10. 1, 19 — 11. 2, 20 — 12. 3, 21 — 13. 4, 22 — 14. 5, 23 — 15. 6, 24 — 16. 7, 25 — 17. 8, 26 — 18. 9, 27 — 19. 1, 28 — 20. 2, 29 — 21. 3, 30 — 22. 4, 1 — 23. 5, 2 — 24. 6, 3 — 25. 7, 4 — 26. 8, 5 — 27. 9, 6 — 28. 1, 7 — 29. 2, 8 — 30. 3, 9 — 31. 4 10

V juliju: 1. 2, 11 — 2. 3, 12 — 3. 4, 13 — 4. 5, 14 — 5. 6, 15 — 6. 7, 16 — 7. 8, 17 — 8. 9, 18 — 9. 1, 19 — 10. 2, 20 — 11. 3, 21 — 12. 4, 22 — 13. 5, 23 — 14. 6, 24 — 15. 7, 25 — 16. 8, 26 — 17. 9, 27 — 18. 1, 28 — 19. 2, 29 — 20. 3, 30 — 21. 4, 31 — 22. 5, 1 — 23. 6, 2 — 24. 7, 3 — 25. 8, 4 — 26. 9, 5 — 27. 1, 6 — 28. 2, 7 — 29. 3, 8 — 30. 4, 9 — 31. 5 10

Nova častilka:

14. skupina: Gabler Antonija, Dunaj.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Avšič Jožefa, Brežice
Beci Alojzija, Razbor, Loka pri Zid. m.
Bergant Jožef, Poženk (Cerklje pri Kranju)
Deisinger Jožef, Škofja Loka
Demšar Helena, Bled
Dobrašević Ruža, Beograd
Gorjup Peter, župnik, Dol pri Hrastniku
Gojznikar Karl, Griže
Hribar N., Jereka, Boh. Bistrica
Malej Matilda, Kor. Bela
Marinšek Marija, Preserje - Homec
Morela Ivan, Zagreb
Kapus Uršula, Ločica, Vransko
Klenfec Jozefa, Konjice
Kogoj Albina, Jesenice na Gor.
Kunst Marija, Sv. Pavel pri Preboldu
Kuralt Marija, Zabnica
Lank Ana, Črna pri Prevaljah
Lednik Ana, Lokrovec (Celje)

Lipša Jožef, Maribor
Ločniškar Franca, Smlednik
Novak Rudolf, Motnik
Odar Elizabeta, Boh. Bistrica
Polajnar Marija, Jesenice na Gor.
Petan Katarina, Št. Vid pri Stični
Prelog Matija, Staranova vas (Križevci)
Primožič Jerica, Št. Andraž pri Velenju
Rajh Antonija, Ključarovec (Križ. pri Lj.)
Rataj Marija, Loče pri Poljčanah
Robnik Klemen, Solčava
Soklič Marija, Slovenjgradec
Trobiš Ana, Višnja vas (Vojnik)
Tronkar Marija, Brežice
Udovič Antonija, Ljubljana
Zor Miha, Goričane (Medvode)

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka).

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Prezvišeni na poti v oratorijeve prošore.

Priprošnjica

Don Bosko, velik častilec Marije Pomočnice in širitelj njenega češčenja, je popolnoma zaupal Mariji, da ga bo uslišala v njegovih prošnjah. Prav tako zaupanje je želel vzbuditi tudi v drugih. Med molitvami k nebeški Materi je poudarjal zlasti *devetdnevnico* k Mariji Pomočnici. Pravil je, da bo Marija nedvomno vsakega uslišala, ako bo prav opravil *devetdnevnico*, ki obstoji v tem, 1. da izmoli tri očenaše, zdravamarije in čast bodi z molitvico: Češčno in hvaljeno naj vedno bo presv. Rešnje Telo! — ter trikrat Pozdravljena Kraljica z vzdihljajem: Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas! — 2. da pristopi k sv. zakramentom in 3. da po-

kloni kak milodar za vzdrževanje salezijanskih naprav ali da moli za nje.

Zakaj je prav ta devetdnevnica tako uspešna? Zato, ker ima vse lastnosti dobre molitve: *vztrajna* je, *goreča*, *zbrana*, *zaupna* in *v stanu posvečujoče milosti božje*.

Devetdnevnica sama je že znamenje gorečnejšega prizadevanja, da bi bila molitev dobra in uspešna. Tvoja molitev je torej *goreča in zbrana*, saj je naravno, da v prošnji za tako potrebno milost ne boš malomaren pri molitvi. Ako bi tvoja molitev ne bila zbrana, bi bila kakor pismo brez naslova, ki ne bo prišlo na določeni kraj.

Vztrajna je. Kako goreče govoriš za

*Slika Marije Pomočnice v Turinu,
kakor jo je don Bosko zamislil.*

svojo zadevo, ki ti je toliko pri srcu, in nobena pot ti ni pretežavna, samo da dosežeš, kar želiš. Dokler je le količkaj upanja, vztrajaš v svoji prošnji. Vztrajen si, če treba, tudi do nadležnosti, kakor ona vdova pri hudobnem sodniku, ki ga je tako dolgo nadlegovala, da ji je ustregel. Jezus nam jo stavlja za zgled vztrajnosti in budi zaupanje, kajti ako jo je celo hudobni sodnik uslišal radi njene nadležnosti, kaj tebe ne bo tvoj dobri Oče?

Tvoja molitev v devetdnevnicu je *zaupna*, ker veš, da ti Oče ne bo dal kamna, ako ga za kruh prosiš, ne kače, ako ga za ribo prosiš, kakor se izraža

Jezus v priliki, ko govori o zaupni molitvi. Trdno zaupaš v njegovo očetovsko dobroto in v njegovo previdnost, saj je že znamenje tvoje vztrajnosti in trdnega zaupanja to, da v tej devetdnevnicu po trikrat ponavljaš isto molitev. Ako bi ne imel zaupanja do svojega Očeta, bi bil podoben onemu, ki je pismo napisal, pa ga ni odposlal, češ, saj mi tako ne bo odgovoril. Seveda mu ne bo, ako pisma ne odpošlje!

Devetdnevnicu opravi v *stanu milosti božje*, zato se spovej in pristopi k sv. obhajilu! Bog se tako dobri volji ne bo mogel ustavljati.

Drugo, kar daje tvoji devetdnevnicu zagotovilo uspeha, je Marijina priprošnja, saj devetdnevnicu k njej opravljaš, da ti ona izprosi, kar od Očeta želiš.

Ako hočemo doseči kaj velikega ali da hočemo dobiti kako službo ali da bi bila naša prošnja ugodno rešena, poiščemo ugledno osebo, ki posreduje pri onem, od katerega želimo usluge. To je protekcija! Brez protekcije si ljudje ne upajo veliko doseči, z do-

bro protekcijo pa vse. Marija pa ima prav to nalogo, da za nas posreduje pri Bogu. Pri njem ima ona velik ugled; kako bi ga ne imela, ko je pa mati božja? Salomon je dejal svoji materi: „Prosi me, kar hočeš, saj veš, da ti sin ničesar ne more odreči.“ Mnogo bolj velja to za njenega božjega Sina, ki svoji materi Mariji ne more nobene prošnje odbiti. Da bo pa ona posredovala, je gotovo, saj je naša mati. Kako bi mati ne posredovala za svojega otroka, ako ji je le količkaj mogoče?

Da je Marijina priprošnja uspešna in da bo torej dobro opravljena devet-

dnevnic uslišana, imaš nešteto primerov. Ne bom rekel, da se pojdi prepričat v Lurd, vzemi v roko samo naš Salezijanski vestnik in beri milosti, ki jih je Marija sprosila svojim častilcem. Samo dva zgleda iz Vestnika:

„Odpustili so me iz bolnice, pa ni bilo nobenega izboljšanja, zatečem se k Mariji, opravi devetdnevnic in bila sem naenkrat zdrava.“

Druga: „Hudo sem zbolela radi zastrupljenja. Zdravniki izjavijo, da je stanje zelo nevarno in da ni upanja v rešitev. Opravi devetdnevnic k Mariji in koj ozdravim. Šef zdravnik

izjavi, da je posegla vmes nadnaravna moč“. (Vestnik maj - junij 1935).

Pa ne samo v telesnih, zlasti še v duhovnih potrebah izprosi devetdnevnic k Mariji Pom. uslišanje pri Bogu.

Pa tudi ko ne dobimo, česar prosimo, smo vendar prepričani, da smo si z devetdnevnic mnogo milosti izprosili, ki so nam bile še potrebnejše kot prošena stvar. Zato se moramo popolnoma predati v božje roke, ker Oče najbolje ve, česa je otroku treba in kaj mu ni potrebno ali celo škodljivo.

Blagor nam, da imamo tako priprošnjico pri Bogu!

Paberki iz don Boskovega življenja

L. 1883. se je don Bosko vračal iz Pistoje, kamor so ga klicali, da je dal blagoslov Marije Pomočnice bolniku, ker ni bilo nobene druge nade za ozdravljenje. Na postaji Piačenci sta vstopila v voz dva popotnika ter prisedla k don Bosku in njegovemu spremljevalcu g. Kostamanji. Eden izmed prišlecev je bil notar, drugi je prinesel usnjen kovčeg, v žepih pa je imel vse polno časopisov. Pozdravil je navzoče, potem pa sedel in potegnil iz žepa časopis ter začel govoriti v komaj razumljivem jeziku.

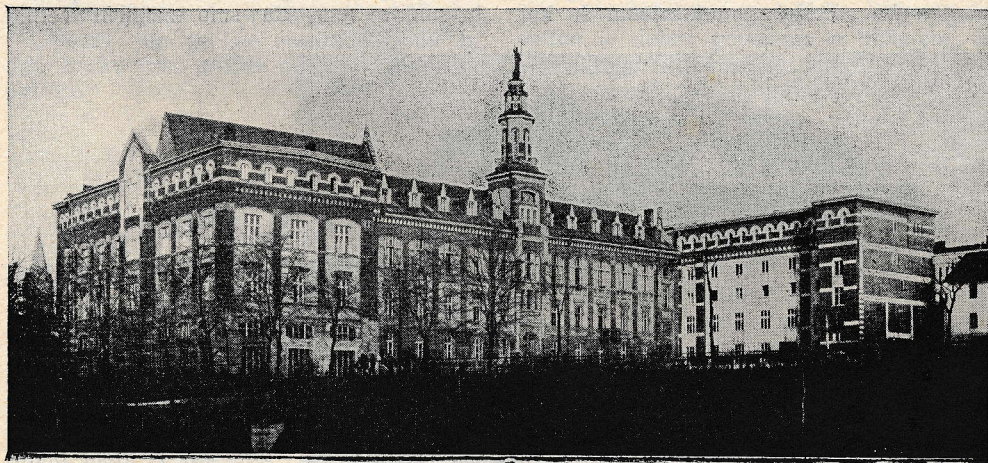
Ali že veste, gospodje, za novo senzacijo? Grof Šambord je nenadoma ozdravel. Časopis takole poroča: „Prišla je k njemu neka deklica ter mu dala cvetlico.

Od tistega trenutka je bil grof zdrav.“ To je čudno, zares čudno!

„Oprostite, gospod, stvar se je drugače dogodila,“ reče notar.

„Kako drugače, če pa časopisi tako pišejo. Kdo ga je pa torej ozdravil?“

„Don Bosko iz Turina na priprošnjo svoje Pomočnice.“ Don Bosko je sunil s kolena gospoda Kostamanjo, ki mu je sedel nasproti, in se nasmehnil. Kostamanja in don Bosko sta pričakovala zanimivega razgovora. V tem trenutku se je vlak premaknil. Onadva gospoda sta se začela prepirati med sabo, a vlak je premočno ropotal, da se je težko razločilo. Kostamanja pa je le vlekel na uho zanimiv in živahen razgovor. Iz notarjevih besed je

Salezijanski zavod v Oświęcimiu (Poljska) z javno gimnazijo in lepo urejenimi, od države priznanimi strokovnimi šolami.

bilo videti, da je veren človek, dočim je bil potnik brezverec in je odločno zavračal čudeže, češ, da je dandanes abotno verjeti v čudeže, ki sploh niso mogoči. Kar pa pripovedujejo o don Bosku, so pa same čenče brez vsake podlage.

„Duhovnikov blagoslov nima nobene moči. Kaj pa je končno duhovnik? Človek je kakor vsak drugi.“

Notar ga je dobro zavračal in ga je pritisnil k steni, ko mu je dejal: „Gospod, vi sami sebe bijete po zobeh. Ne verjamete, da bi Marija mogla storiti čudež, pač pa pripisujete čudežno moč navadnemu šopku cvetlic. Don Bosku ne verjamete, pač pa oni deklini.“ Potnik je polagoma obmolnil, ker je uvidel, da ne bo njegova veljala.

Medtem pa se je vlak bližal postaji in se ustavljal. Razgovor je ponehal in Kostamanja je prosil don Boska, da bi se smel vmešati v pogovor.

„Le, če hočeš,“ mu je odvrnil don Bosko.

Kostamanja se obrne k notarju in mu de:

„Kakor se vidi, vi spoštujete don Boska.“

„Seveda ga spoštujem, pa še močno, saj je ta človek storil toliko dobrega zapuščeni mladini.“

„Ali ga poznate?“

„Osebnost ne. Le kar slišim in berem o njem. Bral sem njegove spise in tudi zavod v Nizza Maritima mi je znan.“

„Veseli me, da don Boska tako spoštujete, pa bi ga še bolj, ko bi vedeli za vsa njegova dela. Jaz sem prišel celo iz Južne Amerike, samo da ga vidim.“

„Iz Amerike?“

„Da, saj sem eden izmed njegovih misijonarjev. Prišel sem k njemu še kot

majhen deček, ko sem izgubil očeta; don Bosko mi je pa bil oče, učitelj in vzgojitelj.“

„Veliko srečo ste imeli.“

„Tako srečo je imelo nešteto drugih, skoraj iz vsakega mesta Italije. Pa še danes je toliko mladine v njegovih zavodih.“

„Don Bosko je zares velik in svet mož.“

„Torej ga vi še nikoli niste videli?“

„Še nikoli.“

„Pa bi ga radi videli?“

„Kako ne?“

„Dobro, vam ga pa pokažem!“

„Na sliki morda, ali pa ko bi utegnili v Turin.“

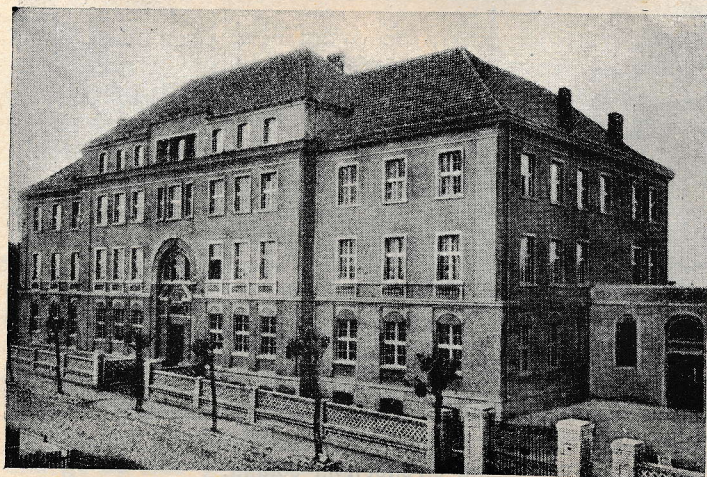
Don Bosko je sledil pogovoru, potnik pa ni preslišal nobene besede.

Kostamanja pokaže na don Boska in de: „Tu je don Bosko.“

Vsi trije popotniki skočijo pokonci, potnik pa se zmeden opravičuje, naj mu don Bosko oprostí nepremišljene besede.

„Nič ne de,“ veli don Bosko, „saj nikakor nisem užaljen radi tega.“ Potem je segel v žep in dal vsakemu svetinjšico Marije Pomočnice.

„Hvala, hvala, don Bosko,“ je hitel potnik, o saj tudi jaz ljubim Mater božjo, pogledjte!“ Pri tem je izza obleke potegnil svetinjšico, ki jo je imel na vratu. „Mati mi jo je dala in obesila na vrat ter mi dejala, da je ne smem nikoli odložiti. Pa sem kar čutil, da me je prav ta svetinjšica varovala v mnogih nevarnostih, zlasti tedaj, ko sem potoval v Indijo. Vihar je našo ladjo vrgel na obrežje. Po dolgem času sem se šele osvestil. Toda tri dni smo morali ostati na onem obrežju, kjer je bilo polno tigrov ter smo se ponoči branili s tem, da smo zakurili velike

Aleksandrov Kujavski. Leta 1919 so salezijanci sprejeli ta zavod in ga dovršili. V njem imajo čisto moderno urejeno popolno gimnazijo.

ognje. Končno nas je neka ladja pobrala in odpeljala na varno. Ali je res don Bosko, da imate toliko zavodov in v njih toliko mladine, in da jo sami vzdržujete?“

Don Bosko mu je v kratkih besedah opisal svoje velikopotezno delo.

„Potem pa morate biti res bogati in milijončkov vam ne more manjkati.“

„Prav nič nimam.“

„Kako pa morete brez nič vzdrževati toliko zavodov?“

„Marija jih vzdržuje.“

„Oprostite, don Bosko, jaz pa kar ne morem verjeti takim stvarim. Danes so resni časi in ni kar tako kakor v pravljici, da bi denar sam skupaj letel. Pa — kakor koli je že — tudi jaz vam dam malenkost od svojega zaslužka.“ — In izročil je don Bosku bankovec za 20 frankov. Don Bosko se mu je zahvalil in dejal: „Vidite, gospod, zdaj ste si pa sami odgovorili na težkoče, ki ste jih pravkar stavili: Kakor je Marija vas pridobila, da ste mi pomagali, tako na tisoče drugih pridobiva, ki prihajajo v pomoč našim dečkom.“

Ko je potnik odhajal, je prosil don Boska za naslov ter je obljubil, da ga pri prvi priliki obišče.

Še mnogo bolj zabavno pa je bilo nadaljnje potovanje. V Aleksandriji se je pripetilo nekaj še bolj zanimivega. Eden izmed prišlecev je začel udrihati čez don Boska, češ, da je skopuh in kopiči denar ter vara ljudi.

„Oprostite gospod,“ se vtakne vmes don Bosko, „ali vi poznate don Boska?“

„Kaj bi ga ne, saj sem iz Turina in sem don Boska že večkrat videl.“

„Veste, jaz pa ne verjamem, da bi don Bosko imel toliko denarja, kakor vi pravite.“

„Meni boste to pravili? Don Bosko je premeten, skriva denar in je že svojim domačim nakupil cela posestva.“

„Ni mi znano, da bi v Kastelnuovo imel kake posesti.“

„Kaj da ne? Njegovi bratje so obogateli.“

„Oprostite, saj je don Bosko imel samo enega brata.“

„Kakor koli že, dejstvo pa je, da je bil prej njegov brat revež, danes se pa v kočiji vozi.“

„Morda se motite, saj je don Boskov brat umrl že pred dvajsetimi leti.“

„I, saj sem se na lastne oči prepričal.“

„No, če se pa hočete zares prepričati, pojdite v Kastelnuovo, pa boste zvedeli, da ima don Bosko samo dva nečaka, ki obdelujeta skromno njivico, pa nič drugega.“

„Kaj me hočete torej na laž postaviti?“

„Saj ne pravim, da vas hočem na laž postaviti, le toliko rečem, da to, kar vi trdite, ne odgovarja resnici.“

Tako sta še nekaj časa razpravljala, kar se v naslednji postaji prikaže grof Kova, in ko zagleda don Boska, gre proti njemu ter mu podaje roko in mu kliče: „O, don Bosko, kaj ste vi tukaj?“ — Sopotniki so najprej obnemeli, potem so se na glas zasmeli; oni pa, ki se je delal tako modrega, je bil v silni zadregi ter je prosil ves zmeden za oproščenje.

Don Bosko mu je z nasmehom odgovoril: „Samo en nasvet bi vam rad dal, namreč ta, da nikdar ne govorite slabo o nikomer, zlasti pa se vselej dobro prepričajte, s kom imate opraviti. Utegne se zgoditi, da bo oni, s katerim govorite, prav isti, katerega opravljate. Bolje je, da vedno le dobro govorimo o bližnjem, če pa že tega ne moremo, potem pa je najbolj pametno, da molčimo.“

Iz naših misijonov

Indija

„Nedotakljivi“ — Kam bodo krenili?

Šimulija je ena izmed neštetihi vasi v ravnini Gangesa. Tu se naše delo razvija med Muki, zapostavljenim nižjim slojem, med tistimi, ki jih ljudje iz kaste imenujejo „Nedotakljive“.

Cela stoletja so bili ti nesrečni ljudje neverjetno zaničevani. Ako se je Hindus

(višja kasta) dotaknil kakega izmed nižjih, je bil nečist. V noben tempelj ne smejo, kajti noben brahmin se jim ne sme približati. Ti ljudje so izvržek človeštva in vsak Hindus si šteje v dolžnost, da jih zaničuje. Živijo v taki moralni in materialni zapuščenosti, da je človeka groza. Ne bom nikoli pozabil, kar sem videl v neki taki vasi Parijev — „nedotakljivih“: tako nesnago, take bolezni in lakot, da me je

pretreslo do mozga. Preden je krščanstvo prišlo v te kraje, nihče ni mislil, da bi se jim približal, kajti po mnenju višje kaste se ti nikdar ne morejo dvigniti, kakor črn pes ne more postati bel. Krščanski misijoni in njihov zgled pripravljajo pot k rešitvi teh nesrečnežev. Probuda Indije k prostosti, torej politične razmere, omogočajo uresničiti to, kar se je zdelo nemogoče. Gandi, indijski domoljub, je postal apostol teh nesrečnih Parijev. Hinduizem se je končno zavedel politične važnosti teh 65 milijonov Parijev. Toda nastalo je vprašanje: Ali naj se izboljša njihov položaj, pa da ostanejo na isti socialni stopnji, ali pa naj uživajo enakopravnost? Gandi je hodil po Indiji, postil se, zavzel za Parije. Toda vrata so jim ostala zaprta, dokler ni prišel zadnji sunek: doktor Ambedkar, ki izhaja iz Parijev, si je z učenostjo in vztrajnostjo znal pridobiti ugleden položaj v Indiji ter je postal njihov branitelj. Letos je na kongresu Parijev v Bombaju pripovedoval, kako se je zamaral trudil, da bi izvojeval najosnovnejše pravice „nedotakljivim“.

Ogorčeno je govoril proti Hindusom, češ, da so trdega srca in da jih nič ne more omehčati, zato je prisiljen storiti skrajne korake. „Nedotakljivi“ bodo zapustili hinduizem in se bodo oklenili druge vere, ki jim bo zagotovila bratstvo, prostost in enakost. „Mi“, je zaključil, „bomo sami popravili svoje napake. Zadeva me je nesreča, da sem se rodil kot Parij. To ni moja krivda, toda umrl ne bom kot Hindu, to pa je od mene odvisno.“ Deset tisoč „nedotakljivih“ mu je ploskalo ob sijajnem govoru in predlogu, da se ločijo od hinduske vere.

Strašno je presenetila ta odločna izjava vso Indijo. Katero vero bodo sprejeli? Mohamedansko, budistično ali krščansko? Preuranjeno bi bilo napovedovati. Bil sem med Muki. Pripovedoval sem jim o Kristusovi veri; premišljeval sem o neizmerni Gangesovi ravnini in sem prišel do zaključka, da bi ta zemlja sijajno rodila in materialno dvignila ljudi, ako bi jo znali obdelovati. Prav zato pa smo salezijanci v tem kraju ustanovili poljedelske šole, kjer se bodo vsi — mladina in starejši — učili obdelovati svojo rodovitno zemljo ter si služili pošten kruh. Tak je naš skromen začetek.

Stefan Ferrando,
škof.

Prvi don Boskov praznik v Šangaju

Leto dni po don Boskovi kanonizaciji so v dnevih od 24. maja do 2. junija tudi v velikem mestu Kitajske praznovali don Boskov dan. Prostor za zborovanja in predavanja so iz ljubeznivosti odstopili oo. jezuitje ter s predavanji o don Bosku tudi dejansko sodelovali. Prisostvovala pa so vse narodnosti, kar jih je v Šangaju, pa jih ni malo. S svojim mojstrsko izvežbanim zborom so sodelovali tudi Marišči, šolski bratje.

Slovesnosti so se po svojih zastopnikih udeležili celo generalni konzuli, kakor francoski, poljski, portugalski, nemški, holandski in Združenih držav. Rektor vseučilišča, jezuit, je krasno naslikal don Boska kot delavca na socialnem polju. Predstavnik kitajske vlade je pri tej priliki izrazil željo, naj bi tudi za Kitajsko don Bosko mnogo storil. Znani dobrotnik naših misijonov na Kitajskem Lopahong je v vznesenih besedah govoril o novem svetniku ter vzpodbujal, da se vsi zatekajo k njemu kot zaščitniku.

Telovadni odsek zavetišča v Makao je s svojimi izvajanji naravnost očaral navzoče. Kaj podobnega še niso videli. Moralni so od šole do šole ter so pred številno mladino izvajali svoje vaje, da je kar strmela...

Praznik je potekel izredno lepo in z velikim duhovnim uspehom ter nam pridobil mnogo prijateljev.

Pisma misijonarjev

Prečastiti g. inspektor!

Dolžnost me sili, da se oglasim, zlasti, ker me veže do Vas dvojna hvaležnost: Najprej zato, ker ste mi poslali, vem, da z veliko žrtvijo, tako dobre sobrate na pomoč, drugič pa zato, ker ste me tudi gmotno podprli. Bog Vam plačaj za vse! Svoje molitve in svoje žrtve darujemo za Vas in za vse, ki so kaj pomagali in darovali iz velike naklonjenosti do kitajskih misijonov. Naj bodo prepričani, da jim bo Bog velikodušen plačnik.

Novi sobratje so vsi zdravi in se dobro počutijo ter so veseli v svojem misijonskem poklicu. Takoj sem jih vpregel v delo. Sobratom laikom sem odkazal pro eno sobo, kjer naj si vsak po mili volji

uredi svojo delavnico. Vsakemu sem dal nekaj gojencev. Kako bi potrebovali kakega orodja, zlasti mizarskega, ki ga tu ni dobiti; pa se tudi z malim zadovoljijo, saj so vsi zelo požrtvovalni in pravega don Boskovega duha. Oravec si pripravlja orodje, kakor zna in more. Mevlič ima še sedaj mesto čevljarke mizice kos razbitih vrat, ki jih je pritrdil k steni; pa sta se z Oravcem že zmenila, da mu bo napravil lepo mizico, kakor jo imajo pri vas čevljarji. Gospod Mevlič mu bo pa iz hvaležnosti čevlje potempljal.

— Sobrat laik Karel Ly pa razstavlja svoje tiskarske črke po široki mizi in po deskah na tleh, ker še nima primernih predalov. Taka revščina je v naših začetkih, pa so naši sobratje morda bolj zadovoljni kot pa marsikdo ob brnečih strojih in v moderno opremljenih delavnicah.

Saj jim ljubezen do Kristusa in do ubogih poganskih duš vse delo oslaja in jih polni z veseljem. Pomagajo pa tudi drug drugemu, kadar je treba in tako živi naša misijonska družinica v lepi slogi.

Delujemo tu med zapuščenim narodom, ki je zares velik revež, saj je še čisto poganski in brez vsake kulture. Naše delo se med njimi zelo lepo razvija. Nodobudna in ukaželjna mladina hiti k nam, da nam zmanjkuje prostora že koj zdaj v začetku, saj je naša koliba le iz blata in že razpada. Nujno je bilo treba misliti na novo stavbo. Kaj sem hotel. Načrte sem kar sam napravil za novo stavbo, ki bo zavzela ves prostor, kar ga imamo na razpolago. Minister za javna dela se je izrazil, da bo stavba ponos junanske prestolice in čast kulturnemu delu katoliške cerkve. Zdaj dovažamo gradivo, z delom bomo pa pričeli marca mesca. Letos bomo izvršili dobro petino vsega načrta. V procelju bo trinadstropna stavba dolga 27,50 m, v krilu pa 47 m, bo pa betonsko delo. Prednji štirinadstropni del, bo stal 60.000 indokinskih piaster, to je milijon 800.000 dinarjev. Polovico te vsote sem že najel v indokinski banki, drugo polovico pa bo treba nabrati v domovini, da bomo ta del stavbe mogli spraviti pod streho. Kakor vidite, sem v veliki stiski

Ob prihodu novih misijonarjev: gg. Majcen, Mevlič, Oravec.

in zato Vas prosim, da mi še vnaprej pošiljate po isti poti milodare, ki nam jih bodo naši dobrotniki naklonili. Le ko bi bili tukaj, bi lahko uvideli, kako je potrebno tako delo med 61 milijoni prebivalcev. V provincah Seč-wan Kwei-ču in Junnnan se doslej prav nič ni storilo za krščansko vzgojo mladine. Vse je v rokah poganov, brezvercev, komunistov in dobršen del tudi v rokah ameriških protestantov. Prav v teh težkih okoliščinah je bila nelahka naloga poverjena nam, jugoslovanskim salezijanskim misijonarjem.

Morda se Vam bo zdel moj načrt malo pederzen, jaz pa sem prepričan, da je to delo nujno potrebno, saj je božje delo. Delamo pa betonsko stavbo, da bo bolj trpežna proti potresom in morebitnim komunističnim napadom, ker ti ljudje kaj radi požigajo lesene stavbe. Ne smemo zaostajati za delom sinov teme. Katoliška cerkev je še vselej bila in je nositeljica prave kulture, zato njene kulturne ustanove ne smejo zaostajati za drugimi, ampak še celo prednjačiti morajo. Ako naši nasprotniki toliko žrtvujejo za delo, ki je satansko, kaj ne bomo mi za dobro in Bogu ljubo delo? Prepričan sem, da ne bo nikogar v domovini, ki bi vsaj en dinar ne prispeval za tako potrebno katoliško ustanovo. Posameznim bi se tako malo poznalo, tu bi pa toliko zaleglo v prid številnemu zapuščenemu narodu. Upam, da bo moj klic po pomoči našel lep odmev in da mi boste priskočili z veselimi srcem na pomoč. Prav lepo prosim vse prijatelje, da mi pomagajo graditi ta misijonski dom, ki bomo lahko rekli o njem, da je jugoslovanski.

Notranji gojenci v Junnanfu ob prihodu novih sobratov.

Vzнемirjajo nas zadnji čas komunisti, ki so začeli pravo vojsko z vladnimi četami. V vsakem slučaju bom moral ostati na mestu, da varujem in nadzorujem delo pri stavbi. Načrt za beg smo že tudi napravili. Gospod Majcen bo z gojenci bežal proti Kai-Juen in vzel s sabo, kar se bo rešiti dalo.

Nadejam se, da jeseni še koga dobim od vas na pomoč. Kako bi rabil tiskarski stroj! Služil bi prav izbornu našemu apostolskemu delu. Za vso naklonjenost in dobroto še enkrat prav iskrena hvala!

Vas in vse sobrate v domovini ter pridne dobrotnike in dobrotnice prav lepo pozdravljam in se še nadalje priporočam naklonjenosti.

Vdani

Joško Kerec.

Slovak Alojzij Oravec nam tudi sporoča, da je srečno došel mesec dni za g. Majcenom v Hong-Kong, kjer je poldrugi mesec pomagal v mizarški delavnici v naših strokovnih šolah. Pa naj sam pripoveduje!

„Našel sem tu sobrata Slovaka, svojega rojaka, pa sva se komaj, komaj še sporazumela, ker je že skoro čisto pozabil materni jezik. 16. decembra sem se odpeljal v družbi g. inspektorja, g. Majcena, sobrata Slovenca Mevliča in z enim Kitajcem proti bivališču g. Kereca. Prav dan pred svetim večerom smo prispeli tja. Visoko smo nad morjem (2020 m), kakor bi bili približno na vrhu Storžiča. Zrak je zelo dober, še boljši ko na Rakovniku! Kar je pa glavno, je to, da smo

našli tukaj dobrega g. Kereca, ki nima samo srca za vse nas, ampak tudi jezik za vse in še več! V majhnem zavodu je 50 dečkov v osnovni šoli. Božične praznike smo preživeli sicer skromno pa zelo pri srčno. Tudi slovenske in slovaške božične pesmi so odmevale po kapelici. Zdaj se pripravljamo za trdo delo, ker moramo orati pravo pravcato ledino, a trdno zaupamo v božjo previdnost, da nam bo pomagala.

Čas nam hitro poteka in veseli smo med našimi poganki, ki nam jih je Bog

poslal. — Učiti se moram kitajščine, ki je težja, kakor pa sem si mislil. Orodja tudi nobenega ni, drugega kot gole roke. Mizar brez skobelnika ne more biti, kakor kovač brez klešč ne. Tu sem videl Kitajce, da kar na hlod denejo stvar, ki jo obdelujejo, in jo z nogo držijo. Tako nerodno je to, da sem sklenil za vsako ceno napraviti skobelnik. Dosti sem imel dela, preden sem ga naredil tako rekoč brez orodja. Pa je šlo. Zdaj jih je že pet za moje učence.

Vzнемirjajo nas komunisti, ki jih nikjer ne manjka. Odločni pa smo vztrajati na svojih mestih, kamor nas je božja previdnost poslala.

Priporočam se Vam, da se nas spominjate v molitvah.

Vdani Vam

Alojzij Oravec.

Šilong 24. II. 36.

Velečastiti gospod inspektor!

Doslej smo imeli suho dobo, zato me ni bilo dalj časa doma, ker sem bil z misijonarji na misijonskem potovanju. Prazniki nam močno pomagajo pri spreobračanju poganov. Ko se zbere ob praznikih mnogo kristjanov, se sami prizadevajo z lepim požrtvovalnim življenjem pridobiti tudi druge. Prav ob tej gorečnosti in požrtvovalnosti pa mnogi pogani sprevidijo svojo zmoto ter se zatečejo v naročje naše matere Cerkve. Na praznik presv. Rešnjega Telesa smo imeli lepo procesijo, katere se je udeležilo tudi

mного poganov, ki so bili kar očarani. Drug velik praznik smo imeli v vasi Čerapundži. Procesijo je vodil sam naš g. škof Ferrando. Koder koli se je vila procesija, povsod so pogani delali gost špalir. Ko je korakala mimo njih godba, so kar poskakovali od veselja, ko je pa prišel mimo njih škof z Najsvetejšim, se je slišalo samo pritaženo: „ani... ani... ani“. To je klic, ki se jim izvija iz duše, ko so posebno vžičeni in iznenadeni. Pred Najsvetejšim je plesalo okrog 70 kristjanov ples „Khassi“ v plesni obleki, ki je vsa prevezena z zlatom in srebrom. Bil sem tudi v vasi Laitkensev, kjer je bival malo pred smrtjo naš prerano umrl g. Mlekuš. Našel sem nekaj njegove obleke in nekaj slovenskih knjig. Tukajšnji kristjani ga imajo za jako svetega moža. Tudi naši sobratje, ki so ga poznali in z njim živeli, so mi potrdili, kako sveto je bilo njegovo življenje. Umrl je v protestantski bolnici. Značilno je, da je še zadnji trenutek tik pred smrtjo hotel moliti brevir; segel je po njem tako rekoč že ob zadnjem zdihljaju, toda v tem hipu je izdihnil sveto dušo in brevir mu je padel na tla, mrtva roka pa mu je omahnila na posteljo. Celot protestantje, ki so nam sicer močno nasprotni, zatrjujejo, da je bila njegova smrt nekaj čisto posebnega. K pogrebu so prihiteli ljudje od vseh krajev in jokali so v sprevedu pogani in

protestantje. — Najlaže me tu poznajo po tem, ako povem, da sem od tam doma kot father Mlekuš. Vzel sem s sabo tri njegove knjige, ki sem jih tu našel: Studenec miru, Pot h Kristusu in sv. pismo.

Potovanje domov je bilo kar prijetno med samimi oranžnimi, limoninimi in kavnimi nasadi. Naše mesto Šillong leži 1.800 m nad morjem sredi gora in planin. Izgled ima kot kaka večja vas v Sloveniji. Koliko pa prebivalcev šteje, pa menda sami ne vedo, ker imajo ljudje po več imen.

Naš kraj se tudi kaj rad trese. Kar sem jaz tukaj, se je že tri ali štirikrat treslo; potres pa traja največ pol minute.

Kar radoveden sem, ali pride kdo sem v naš misijon letos iz Slovenije. Opravila bo dosti, pa tudi zadovoljen bo pri svojem misijonskem delovanju.

Prav lepo Vas pozdravljam, kakor tudi vse gospode na Rakovniku in sploh vse v domovini.

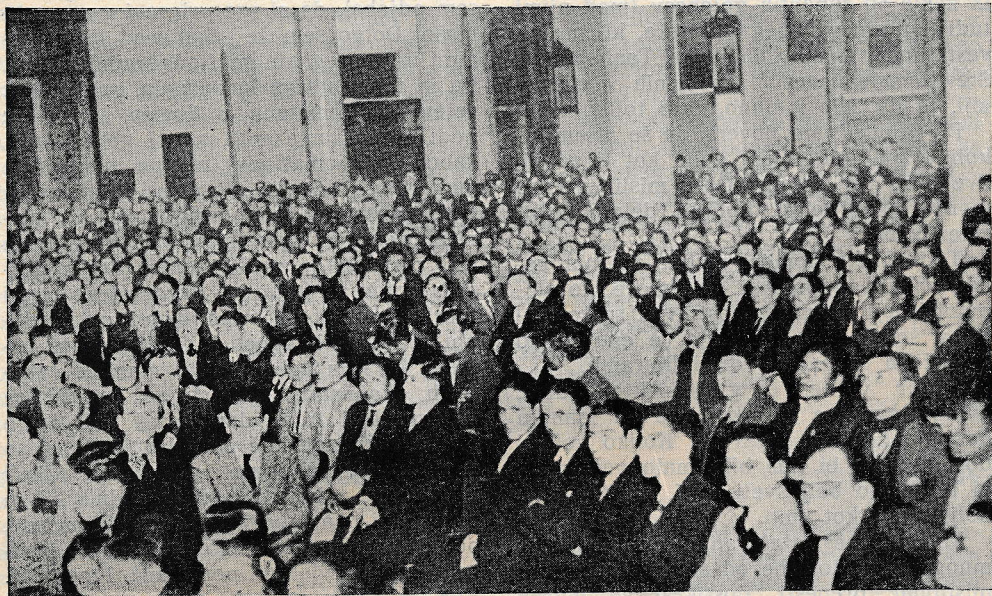
Joško Kramar.

Bomfim, 1. dec. 1935.

Prečastiti gospod inspektor!

Že so pretekla štiri dolga leta, odkar sem se poslovil od Vas, vaše drage inspektorije ter ljubljene mi domovine.

V tem času sem le malo pisal v domovino; razmerje med menoj, izgubljenem

Lima - Perù. — Zborovanje delavcev v salez. zavodu med evhar. kongresom.

tukaj v obširnih gozdovih velike dežele „Goyaz“, in med vami doma, je bilo kaj malo živahno. Nisem pozabil na svoj rojstni kraj, na svojo domovino. Oh! kako pogosto poromajo moje misli k vam ter se med vami okrepčajo in usposobijo za novo delo, za nove napore.

Da ne pišem mnogo, ne posameznikom ne po listih in revijah, je prvi vzrok ta, da nimam časa ne razpoloženja. Morda se vam bode zdelo smešno reči: nimam časa, napisati sem in tja eno pisemce; vendar, ko bi vedeli, kako zelo sem zaposlen, da je edini čas, ki ga imam na razpolago že pozno v noči, ko že vse spi, ko že tudi jaz potrebujem počitka tako kakor riba vode, tedaj mi bi brezdvomno oprostili. Dalje je pa tudi to, da imam precej težave s slovenščino. S kom pa naj jo govorim?

Tukaj v Goyazu, ki pripada provinci Matto Grosso, imamo salezijanci samo en zavod in dve župniji. Zavod se nahaja v Bomfim; je državno priznana gimnazija in pod državnim nadzorstvom. Vsak teden dvakrat pride nadzornik prisostvovat pouku. Tudi župnijo imamo v Bomfim in drugo v Annapolis, malem mestecu kakih 50 km oddaljenim odtod.

Naša provinca torej obsega 2,150.000 kvadr. km. (Jugoslavija 248.000 kv. km). Na tem obsežnem ozemlju živi približno en milijon prebivalcev.

V gimnaziji imamo kakih 150 notranjih in kakih 50 zunanjih gojencev (med njimi tudi dva sinova onega človeka, ki ima na vesti umor salez. duhovnika Tanhuberja). Število salezijancev, zaposlenih v gimnaziji, je pa zelo majhno, zato toliko dela!

Po pravici vam povem, da še nisem nikoli v življenju toliko delal kot ti zadnji dve leti, ter sploh nisem mislil, da se more toliko delati, kolikor delajo tukaj salezijanci.

Toda božje pomoči nikdar ne manjka; kar naša nepopolnost ne zmore, to dopolni Božja vsemogóčnost; vidi se to zlasti v šoli. Naša gimnazija je ena izmed najboljših in najbolj discipliniranih.

Kakor vidite, č. g. inspektor, dela, hvala Bogu, ne manjka, pač pa manjka delavcev, dobrih delavcev. Koliko več bi dosegli, ako bi nas bilo malo več in če bi bili malo bolj sveti, bolj požrtvovalni, bolj učeni, kot smo.

Mnogo več zatajevanja, pomanjkanja, mnogo manj tolažbe od strani ljudi mora misijonar prenesti, dostikrat je morda tudi manj sadu, čeprav je toliko truda.

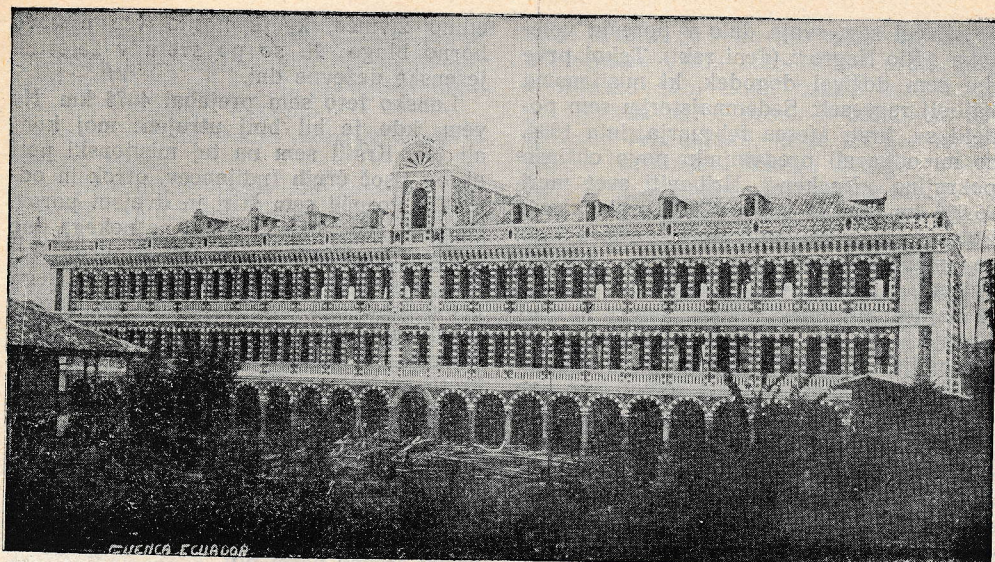
Kdor se čuti, pridi, pridi, dosti bo dela, 25.000 ljudi na enega duhovnika. Toliko drugih ver, toliko laži-pastirjev, toliko vraž in prostopadstev, z eno besedo toliko sovražnikov sv. vere je med nami! Proti vsem tem sovražnikom mora vsak katoliški duhovnik misliti in čuvati 25.000 duš!

Čutim se dolžnega do Vas in do Vaše province, v kateri sem preživel toliko srečnih dni, zato pa pogosto molim za Vas, pa prosim, da se me tudi Vi spomnite včasih pri sv. daritvi ter blagoslovite Vašega sina v don Bosku, ki se daleč od Vas med brezmejnimi gozdovi Brazilije bori za širjenje Kristusovega kraljestva na zemlji.

Vdani

Seršen Frančišek,
salez. misijonar.

Preselil sem se na novo postojanko daleč v notranjost pernambuanske države, da se nekoliko odpočijem od hude ekvatorijske vročine in amaconske vlage ter okrepim pljuča za nadaljnje delovanje. Naša sirotišnica je v Garanhunski škofiji pod spretnim vodstvom vlč. g. Pinkovskega. Kakor po navadi, smo tudi tu napravili ob pričetku šolskega leta z gojenci izlet na bližnjo, nekako 1000 metrov visoko goro „Monte do spelho“. Pod vrhom stoji lična kapelica. Zgodaj zjutraj sem odjahal, da si vse pripravim za sveto mašo. Dolgo sem že jahal med dolgočasnimi in nepreglednimi sladkornimi nasadi. Tu in tam sameva kaka koča, spletena iz vejevja in ometana z ilovico, okrog se podi gruča zamazanih, napol golih otrok kaboklov (domačinov) ali pa tudi črnih mešancev. Slednjič dospem k podnožju gore. Nezaupno sem pogledoval po strmem pobočju, toda moj žilavi belec me reši mučnega premišljevanja. Vajen gorskih potov se je varno vzpenjal po strmi rebri in me končno po dveurnem mučenju privlekel h kapelici. Čudil sem se nemalo, ko sem ugledal tako množico čakajočih okoličanov. Zvedeli so namreč za naš sprehod in ta dan je bil tudi zanje praznik. Z vseh koč od blizu in daleč so se sešli, da prisostvujejo sv. maši. Okoli kapelice je nekoliko še dosti čednih hiš in posestniki imajo po pobočju svoje nasade, polne raznega fižola, koruze, banan, mande, kave, mandeljev, pomaranč, limon itd. Kar čudil sem se, kako more vse to rasti med granitnim skalovjem.

Salez. zavod v Kuenki, Ekvador, kjer je deloval naš misijonar Bogomil Trampuš.

Odšel sem v zakristijo, da pripravim vse potrebno za sv. mašo in spovem čakajočo množico ljudi. Ko so slednjič dospeli tudi otroci, so možje z možnarji naznanili daleč naokoli, da se vrši tu visoko na gori sv. opravilo. Po sv. maši smo odšli na vrh gore, od koder smo imeli krasen razgled. Ne daleč pod nami pa je bilo ogromno jezero čiste mrzle vode ob mogočni granitni skali. Kamor koli je seglo oko: sami gozdi, gorovje, doline, sladkorni nasadi, koče in sladkorne tovarne. Ko sem se tako razgledoval po deželi, sem se mahoma zamislil in že je stala pred mano naša lepa Slovenija, naše Karavanke, naši lepo zeleni hribi in doline, posejano polje... Pri kapelici so nas že pričakovali s kosilom. Med potjo sem bil ves v skrbeh in strahu, kajti med skalami in v sončnem žaru je polno silno strupenih kač.

In res, ko so se dečki v svoji razposajenosti razšli po obedu po bližnjih pečinah in nasadih, so naleteli na ogromno kačo, blizu poldrug meter dolgo pa dva do tri palce debelo črno-bele barve, ki so jo zmotili pri počitku. Razsrjena je siknila, se dvignila na pol telesa visoko, hoteč napasti najbližje stoječega. Dečki urno porgrabijo za kolce in bliskovito udrihajo po njej. Strup te kače je zelo močan in smrten. Je to kača Anakaninda, ki v močnih skokih napade človeka. Pred nekaj leti je na skoraj istem prostoru napadel močan udav Ziboja človeka iz bližnje gorske vasice. Domačin ga je obstrelil, a ne u-

smrtil; udav je zbežal. Ponoči se je pa vrnil, napadel mirno spečega kabokla, se mu ovil okoli telesa in ga jel stiskati v svojih smrtnih obročih. K sreči se je ta preje zbudil in v smrtni stiski še zakričal na pomoč. Prihitei so ljudje ter razjarjeno kačo presekali in so tako rešili ubogega domačina gotove smrti. Bil je že popolnoma stisnjen, rebra je imel polomljena in je neprestano bruhal kri. V hiši blizu kapelice so ga ljudje zdravili z domačimi zdravili in dasi pohabljenega so vendar po mnogih mescih bolehanja ohranili pri življenju.

Bil sem odgovoren za dečke, zato sem komaj čakal, da odidemo proti domu. Že smo bili blizu doma, ko mi tik pred konjem švigne preko steze dolga sivkasto-temna, jako strupena kača Zazaráka in smukne na drevo poleg steze. — Končno smo vendarle vsi zdravi in srečni priromali domov. Globoko sem se oddahnil in vroče zahvalil Vsemogočnega za varstvo. Pravijo, da tu v Braziliji na priprošnjo čast. služabnika božjega Anšeta nobena kača ne piči misijonarja. Bog daj, da bi bilo tako!

Joško Šiška,
sal. misijonar v Braziliji.

Že pred leti je šel v misijone č. g. Ludovik Pernišek. Obširni predeli države Kolumbije v Južni Ameriki so pozorišče njegovega udejstvovanja. Naj kar sam pripoveduje!

„Začel sem svoje delo v porečju vele-toka „Rio Negro“ (Črni reki). Takoj prve dni sem doživel dogodek, ki misijonarja najbolj razveseli. Sedemnajsterim sem podelil sv. krst. Mesca februarja, leta 1934. so mi odkazali predstojniki novo obširno pokrajino „Neuken“. Hriboviti svet meri 96.000 kv. km in šteje 45.000 prebivalcev. Polno je ugaslih ognjenikov. Indijanci so se umaknili semkaj evropskim zasledovalcem. Vendar tudi tu nimajo miru, kajti tu najdeš: Angleže, Špance, Nemce in celo Hrvate.

Zemlja pripada skoro samim veleposesnikom, dočim Indijanci komaj žive. Par ovac in koz in še kakšen konj je že veliko Indijančvo imetje. Pečenka, „asado“ imenovana, jim je glavna hrana. Najbolj priljubljena pijača je čaj „mate“, ki ga pripravljajo iz neke grenke trave. Z njim brž postrežejo gostu. Še sedaj se nisem privadil tej dobroti. Od ust do ust kroži ista posodica, iz katere po cevčici po vrsti srkajo grenko pijačo.

Med Indijanci in priseljenci so neprestane praske. Pravica je vedno na strani bogatih in sedanja vlada postopa kruto s prvotnimi prebivalci. V vasi „Maljen“ sem lani videl, kako je bogatin s policijo pognal na cesto 42 družin. Napol goli otroci in raztrgani starši so spremljali

edino živinče, ki je nosilo vse njihovo borno blago; šli so po svetu v žalostne jesenske deževne dni.

Lansko leto sem prejahal 4076 km. Ne vem, kdo je bil bolj utrujen: moj konj ali jaz. Krstil sem na tej misijonski poti okrog tisoč črnih Indijancev, otrok in odraslih. Poročil sem štiri in dvajset parov. Ob meji republike Čile smo se nekega dne sešli z nemškimi misijonarji kapucini. Tri dni smo bili vsi skupaj gostje nekega protestantskega veleposestnika, ki nas je jako ljubeznivo in bogato pogostil. Najstarejši novokrščenec, kar sem jih doslej krstil, je bil star 80 let. Prav čas je že bil!

Zadnja vas, kamor moram večkrat od-riniti, je oddaljena 150 km. Pa nobena pot ni predolga, prestrma in prenevarna, saj gre za duše.

Pripetilo se mi je že, da sem se izgubil v teh brezкраjnih gozdovih, pa sem le vselej srečno našel pot.

Vesele in žalostne dni preživi misijonar. Ko trpljenje mine, ostane nanj samo spomin, pa še ta ni več žalosten, saj me navdaja misel: vse je vredno žrtvovati za neumrjoče duše.

Vse prijatelje v daljni domovini iskreno pozdravlja vdani

Ludovik Pernišek,
salez. misijonar.

Po salezijanskem svetu

Dve svetniški zadevi. 21. aprila se je vršilo posvetovanje v Rimu pred samim sv. očetom, tretjič in zadnjič, glede junaških čednosti Marije Mazzarello, prve predstojnice Hčera Marije Pomočnice. Ako je vse srečno poteklo, kakor je upanje, bo v kratkem izdan odlok, s katerim bo oklicana za častitljivo. Najkesneje prihodnje leto pa se bo razpravljalo o dveh čudežih, ki bosta predložena komisiji v pretres. Oba sta že pripravljena. Ako bosta priznana, bo Marija Mazzarello oklicana za blaženo.

S koncem preteklega mesca se je v Rimu vpeljala razprava pri kongregaciji obredov, ki bo natanko pregledala sklepe škofijske preiskave o čednostih Mihaela Rue. V treh daljših presledkih se bo obravnavalo o njegovih junaških krepostih, nakar spet prideta na vrsto dva čudeža, ki bosta odločilna za njegovo beatifikacijo.

Don Bosko v drami. Španski dramaturg Ernest Marsili je dramatiziral don Bosko-vo življenje. Drama je v Buenos Airesu žela velik uspeh.

Obiski pri don Bosku. 16. aprila so se oglasili časnikarji pri don Bosku v Turinu, ko so potovali v Rim na shod dobrega tiska.

5. maja se ustavi v Turinu francoska skupina katoliške akcije.

12. maja gredo skozi Turin, ki je na sredi pota med Parizom in Rimom, časnikarji, ki se bodo udeležili vatikanske razstave katoliškega tiska.

Vatikanska razstava katoliškega tiska.

Ob 75. letnici vatikanskega dnevnika „Osservatore Romano“ bo na svoj godovni dan 12. maja sv. oče odprl vati-kansko razstavo katoliškega tiska, ki je jasna slika katoliškega tiskovnega delovanja po svetu. Zastopanih je nad 50 narodnosti.

Tudi salezijanci so mnogo razstavili. Načrtno je predstavljen ves razvoj salezijanskega tiska po svetu, počenši s skromno don Boskovo tiskarno.

Danes je tako stanje salezijanskega tiska po svetu:

a) Salezijanci imajo 120 tiskarn,

b) 25 založništev. Samo glavno založništvo v Turinu SEI ima pet podružnic po največjih mestih Italije. Slede Belgija, Francija, Nemčija, Jugoslavija (Ljubljana), Poljska, Španska, Ogrska, Argentina (3), Brazilija, Čile, Kolumbija, Mehika, Peru, Uruguay, Kitajska, Japonska, Indija.

c) 25.450 tiskarjev se je izučilo v salezijanskih tiskarnah.

d) 4.125 učencev je trenutno zaposlenih v salezijanskih tiskarnah.

e) Razstavljenih je 477 salezijanskih različnih listov, ki se tiskajo v 40 državah.

Prav tu se bo videlo ogromno delo, ki ga salezijanci vrše na tem polju in obenem bo stopila tudi tu na plan veličina don Boskove zamisli, ki je razumel svoj čas in daleč segel v bodočnost. Njegove sanje o mnogih in velikih tiskarnah so se uresničile.

f) Salezijanski vestnik se tiska v 17 jezikih. Samo italijanskega izhaja 172.000 izvodov, slovenskega pa 12.500.

Izšel je aprila 1000-i zvezek „Katoliškega čtiva“, ki ga je osnoval don Bosko. To so bile njegove „Knjižice“, o katerih je neprestano govoril, da jih je treba širiti in podpirati. Zlasti Katoliška akcija je zadnje čase močno razširila te knjižice.

Tisk je najboljši dokaz silnega razmaha salezijanskega delovanja po svetu.

Dvoje je bilo don Bosku življenjsko delo, kakor je sam povedal, ko ga je papež Pij IX. vprašal: „Don Bosko, kaj delate?“ Don Bosko je odgovoril: „Svetost, mladino vzgajam in „Katoliška čtiva“ prirejam.“

Kacikov sin. Tisti, ki gredo mimo don Boskovega kipa v cerkvi sv. Petra, zagledajo ob don Bosku dva gojenca. Enega je lahko spoznati, da je Dominik Savio. Za drugega pa se je že marsikdo zmotil meneč, da je mlada Indijanka. (Glej vestnik marc - april). Pa je le sin indijanskega kacika Namunkura. To je bil eden izmed prvih spreobrnjenecv s široke argentinske Pampe. Salezijanci so prodrli v te kraje l. 1879., dočim si argentinska oblast dotlej še ni upala navzdol po reki Rio Negro in tako tretjine svoje zemlje niti poznala ni. Indijanski rodovi pa so s svojimi vpadi na argentinske civilizirane kraje prebival-

stvo močno nadlegovali, tako da se je argentinska vlada odločila, iti proti njim z vojaško silo. Eden izmed indijanskih poveljnikov se je posebno odlikoval. Bil je kacik Namunkura, ki je bil kar nekaj kraljič Indijancev. Nekega dne pa je uvidel, da je obkoljen od vladnih čet. Prisiljen je bil pogajati se. Poslal je odposlanca, pa so slabo opravili. Tedanji misijonar pionir, poznejši kardinal Janez Kaljero, je šel h kaciku in mu svetoval, naj se sam osebno pogaja. Ubogal je in pogajanja so dobro potekla, kajti postal je pooblaščen poveljnik širokih krajev, seveda pod zaščito argentinske vlade. To je bilo tudi odločilno za salezijanske misijone v teh krajih. V nekaj letih so misijonarji navezali s kacikom tesne prijateljske stike. Pokrstil se je kakor tudi vsa njegova družina ter celo dal salezijancem v vzgojo svojega najmlajšega sina Cefirina.

Dečko je bil odprte glave in je le o tem vedno sanjal, da bi postal duhovnik. Z očetovim privoljenjem so ga poslali čez širni ocean v naš zavod v Fraskati, nedaleč od Rima, kjer so prijetni rimski kasteli. Lepo je študiral, toda božja volja je bila drugačna. Zbolel je za pljučnico, iz katere se je razvila jetika ter ji je kljub vsemu prizadevanju podlegel. Njegovi sorodniki so ga hoteli imeti doma, četudi mrtvega, zato je bil prepeljan v domovino. Vendar pa je dečko ostal v Rimu ovekovečen ob don Bosku na častnem mestu v cerkvi sv. Petra, kjer imajo najznamenitejši ustanovitelji spomenike. S tem indijanskim dečkom je izražena don Boskova velika ljubezen do misijonov.

Šillong. Na veliki petek popoldne je zadela naš misijon v Šillongu, kjer delujeta naša dva slovenska misijonarja Bernik Pavle in Kramar Joško, velika nesreča: vse je do tal pogorelo: velik zavod, stolnica in škofijski dvorec.

Ko so bili vsi popoldne pri večernicah, je v nekoliko niže ležečem zavodu na do slej še nepojasnjen način nastal ogenj, ki se je v lesenih stavbah bliskoma razširil na vse dele. Veter, ki je pihal navzgor proti stolnici, je zanesel ogenj tudi na cerkev ter na škofijski dvorec. Prihitali so od vseh strani gasilci, celo vojaštvo je prišlo na pomoč, toda ničesar ni bilo mogoče rešiti. Naši sobratje duhovniki, kleriki in laiki so se zagnali v goreče poslopje ter so reševali, kar so mogli. Eden izmed duhovnikov je sredi plamenov odnesel Najsvetejše iz kapelice.

Prevzv. g. škof dr. Gregorij Rožman med fanti mladeniškega krožka.

Kako strašno je zadelo naše sobrate, si lahko mislimo! S tolikim trdom so znosili skupaj in si postavili lep zavod in cerkev, zdaj pa je bilo namah vse uničeno. Celo noč je gorelo, šele na veliko soboto opoldne je ogenj ugasnil ter ni ostalo drugega na mestu kot veliko pogorišče. Žalostna je bila velika noč za naše misijonarje. Škoda znaša nad 15 milijonov dinarjev. Zavarovati se niti mogli niso, ker niso imeli s čim. Grade pa v onih krajih le lesene stavbe, ker se zemlja kaj rada trese, pa tudi gradnja je cenejša kot iz drugega materiala.

Prvo pomoč so jim nudili oo. jezuitje, ki so jih spravili vsaj pod streho. Koliko truda bo spet treba, da se postavi nov zavod, kjer je bila gimnazija, šola za modroslovce in misijonska bogoslovnica.

Naši misijonarji se priporočajo dobrim srcem, da jim pomagajo postaviti novo misijonsko poslopje in stolnico salezijanškemu škofu, ki je zdaj brez nje.

Iz naših zavodov

Rakovnik

Na ovitku našega vestnika je Rakovnik silno razsežen; v resnici še ni tak, pa bi bilo že kar treba, da bi bil, saj se delo

tako množi in raste, da bi tudi vsa nova poslopja, ki so še samo v načrtu, kar kmalu napolnili. Zdaj nas je vseh skupaj krog 350 prebivalcev. Kakor v majhni fari!

Notranje delo sicer ni tako vidno, pa je zelo močno razvito.

Čedalje bolj pa stopa v ospredje oratorij, ki je bila don Boskova prva in najvažnejša ustanova in je salezijancem še danes izmed vseh njihovih številnih panog udejstvovanja najbolj pri srcu, tudi zato, ker je delo za mladino, ki vsak dan prihaja v naš zavod, silno blagodejno za vso okolico. Neverjetno je, koliko dobrega stori oratorij. Po otrocih se osvajajo starši. Z vsakim otrokom, ki je v oratoriju dobro vzgojen in osvojen za Boga, je storjen kakor velik vdor v teritorij družine, kateri pripada otrok. To je predstraža vržena preko meje. Tak otrok je že s samo svojo molitvijo, s svojimi željami in pripovedovanjem, kaj je bilo v oratoriju, pravi hišni misijonar, ki ga imajo domači radi, in zato toliko doseže. Pa se je v naši okolici tudi že veliko doseglo. Potrjujejo to duhovne vaje, ki so se letos pod okriljem oratorija vršile na Rakovniku. Razporejene so bile po stanovih: za žene, za dekleta, za može in za fante. Vseh skupaj nad tisoč samo iz rakovniške okolice! 200 mož je na cvetno nedeljo po duhovnih vajah, ki so jih pridno in z vso

resnostjo obiskovali, pokleknilo v spovednico in k obhajilni mizi. Kako vse drugačna jim je bila velika noč, kakor pa bi bila sicer, ko bi ne bili morda odvalili kamna od groba! 300 žena in mater je v vsej pobožnosti prihajalo k duhovnim vajam, ki so jim bile kakor pomladanski dežek na izsušeno zemljo. Tudi dekleta so se v obilnem številu udeležile duhovnih vaj, ki so se jim po njih odpirale vse svetlejše steze v življenje, na kakršne pa jih včasih zvaljla skvarjeni svet. Naših fantov pa je bilo 300. Imeli so ločeno duhovno vaje: naraščajniki in krožkarji. Ali torej ni oratorij pravi blagoslov za okolico? Čim bolj človek premišljuje to genialno don Boskovo zamisel, tem bolj sprevideva, kako je prav danes na mestu, kakor bi bil oratorij določen za današnje čase, pa je vsem časom primeren.

V nedeljo, 29. marca, pri zaključku duhovnih vaj za fante, je bila naša cerkev kar premajhna, ko so prišli vsi skupaj: krožkarji, naraščajniki in drobiž. Prevzvišeni gospod škof dr. Rožman se je z veseljem odzval povabilu, da pride med nje, saj je znano, kako rad ima že od nekdaj prav fante, in je pripravljen vselej k njim, četudi z žrtvijo. Imel je lep nagovor na nje, tak, da so ga vsi razumeli, saj je tako preprosto in domače govoril. Po opravljeni službi božji je stopil med

fante, ki so ga z vso zaupnostjo obdali in so bili vsi srečni, da so mogli imeti svojega nadpastirja spet v svoji sredi. Ujeli so ga tudi na sliko, kakor vidite.

Bog daj, da bi ta velikonočni blagoslov ostal med našimi oratorijanci in v njihovih družinah vse leto!

Kako se naši oratorijanci udeležujejo v sportu, kako na odru, to je pa poglavje zase. Posebno 5. aprila je bilo igrišče naših oratorijancev pod vtisom resnih državnih prvenstvenih tekem. Prišli so tekmovalci iz vse države. Zmagal je Ljubljčan, član našega kluba pa je dosegel sedmo mesto in je posekal marsikaterega krepkega in izurjenega tekača.

* * *

Veliki teden se je oglasil pri nas pri ljubljani gospod inspektor Stuhly, ki je znan daleč po naši ožji domovini, saj je deloval pri nas kot ekonom nad petnajst let in je počez in vzdolž prehodil slovenske kraje, da mu je sleherna vasica znana. Koliko dobrih sotrudnic se še zdaj po imenu spominja, kako so mu pomagale prehraniti v težkih dneh svetovne vojne velika zavoda v Ljubljani in v Veržuju. Zdaj je inspektor novoustanovljene češkoslovaške inspektorije. Na sliki ga vidite med svojimi češkoslovaškimi bogoslovci,

Preč. g. inspektor Stuhly med češkoslovaškimi bogoslovci na Rakovniku.

Pred odhodom na poskusno vožnjo.

ki se pripravljajo na vzvišeni poklic v naši bogoslovnici na Rakovniku.

Don Boskova nedelja

Letos je padel don Boskov dan prav na nedeljo. Imeli smo izredno srečo, da nas je obiskal sam prevzv. g. nadškof dr. A. Bonaventura Jeglič, naš veteran v boju za Kristusovo vero med slovenskim narodom. Prišel je že v soboto zvečer ob sedmih ter prenočil na Rakovniku. V nedeljo je daroval slovesno pontifikalno sv. mašo, nato se je odpeljal v Mladinski dom, kjer je prisostvoval zborovanju mož ter tudi sam spregovoril s prav mladeniškim zanosom ter navduševal naše može, da vztrajajo v katoliških načelih, ki so edino prava.

Popoldne po cerkveni slovesnosti se je prevzvišeni udeležil akademijskega zborovanja fantov na Rakovniku. Nad tristo fantov se je zbralo. Po pozdravu g. inspektorja, ki je povedal, da se vrši to zborovanje v znamenju Jezusa mladeniča, vzornika našim vrlim fantom, so dobili besedo sami fantje, ki so v krepkih, izklesanih stavkih povedali, kakšen mora biti Kristusov mladeč. Med govori so se vrstili v sliki in glasbi lepi prizori, med njimi najlepše uspela spevoigra „David in Jonatan“.

Zaključno besedo je spregovoril sam prevzvišeni vladika ter je v prelepah in mladeniško čilih besedah navduševal tiste fante, za katere je že sam toliko deloval in pisal, da jih obvaruje nevere in ohrani značajne. Zato je pa poudarjal, da naj sredi valovja strasti in zunanjih bojev ostanejo pri Kristusu, ki jih bo rešil, kakor je rešil svoje apostole v viharju. Mladi fantje, polni mladeniškega ognja, so svojega častitljivega vladiko navdušeno pozdravljali in mu vzklikali kot svojemu izkušenemu voditelju.

Prevzvišenemu gospodu nadškofu smo salezijanci iz srca hvaležni, da nas je blagohotno počastil s svojim obiskom. Hotel je pokazati svoje iskreno spoštovanje do sv. Janeza Boska, velikega modernega apostola.

(Slike prinesemo prihodnjič).

Radna

V našem lepem dolenskem kottičku je kaj živahno. Življenje živo polje, ker so naši fantje razgibani in podjetni. Samo sliko pogledjte! Naši krožkarji, to je večji fantje oratorijanci, so si za pust izmislili prav prijetno šalo: napravili so železnico, zaenkrat samo lokomotivo in en voz... Kakor je znano, se gradi zdaj železnica iz Št. Janža v Sevnico. Pa se stvar kar dolgo vleče, zato so jih naši fantje hoteli prehiteti in v nekaj dneh je bila železnica gotova. Poskusna vožnja je bila od našega zavoda na Radni v Sevnico in po okolici. Vse je bilo natanko premišljeno. Lokomotiva je pihala in puhala ter se pomikala najprej navzdol po strmem klancu, potem čez most v Sevnico — kar v trg, nato pa na postajo in v Šmarje, na koncu pa še na Log. Strojevodja je bil na svojem mestu, kurjač pa tudi. Sprevodnik je pa kar po poti pobiral potnike in jim sam prodajal vozne listke. Prva vožnja se je obnesla, čeprav so bili listki, kolikor je kdo hotel dati, tako da se jim je že s prvo vožnjo izplačalo vse: lokomotiva in voz in vzdrževanje osebja.

Tisti dan — na pust — je bila vsa Sevnica pokoncu, ko je v trg prisopihala nova železnica. Smeha je bilo dva meha. Inženjerji, ki merijo in tuhtajo tam doli ob Savi, kakor čaplja nad ribnikom, ko nepremično ves dan, stoječ na eni nogi, čaka na ribico, so podjetne fante obču-

dovali in jih od vseh strani slikali z njih vlakom vred.

Še bolj zanimivo bi bilo, ko bi vam povedal, kako je bilo vse to narejeno. Na dveh vozovih je bilo vse zgrajeno. Gonilne moči so bile skrite pod lokomotivo. Dva sta vlekla, nevidno seveda, eden pa je imel samo to nalogo, da je pihal z veliko pumpo v dimnik, pod katerim je gorelo kadeče se smrečje. Za vsak slučaj je bil zraven tudi dimnikar, ki je na vsaki postaji prislonil lestvico ter dimnik lokomotive skrbno omedel, da bi se saje ne vnele ali dimnik ne zamašil. Na stroju pa je bilo vse polno priprav, narejenih prav spretno iz starih pip in urnih številčnikov, ki naj bi služili za manometre in vse, kar je pač pri lokomotivi potrebno. Podjetnim mojstrom in graditeljem gre zares vse priznanje!

Pa to je bila pustna šala, nedolžna pa tako učinkovita kot nobena pustna šema.

Občudovanja vredna pa je tudi njih igralska zmožnost. Igralska družina nastopa na domačem odru, pa tudi potuje kakor Cirkus Kludsky na vse strani okrog Radne. Tako so nastopili z lepo sodobno igro „Pod sovjetsko zvezdo“ doma na Radni, v Sevnici, v Radečah, v Tržišču pri Mokronogu in končno še v Št. Vidu pri Planini.

Naši fantje pa so tudi drugače na mestu. Kadar je treba skrbeti za duhovno življenje, so prav tako pripravljeni odzvati se povabilu. Tako so imeli duhovne vaje v postu pred veliko nočjo, ki so jih v velikem številu prav lepo opravili.

Kodeljevo

Škof dr. Rožman je blagoslovil na cvetno nedeljo temeljni kamen za cerkev svete Terezije na Kodeljevem.

Dušnopastirsko vprašanje Most, ki je v tem velikem ljubljanskem predmestju postajalo zadnja leta vedno bolj pereče, se bliža uspešni in velikopotezni rešitvi. Koncem lanskega leta so dobile Moste leseno cerkev sv. Družine, kjer deluje priljubljeni moščanski dušni pastir g. Miha Jenko. Medtem pa tudi salezijanci niso mirovali. Več let so se bavili z mislijo, da bi tudi na desnem bregu Ljubljanice postavili lepo cerkev. Zbirali so sredstva s svojo znano agilnostjo in sposobnostjo ter doživeli dan, ko so se na njihovem prostornem zemljišču ob Ljubljani pojavili prihodnji delavci stavbnega podjetja Miroslava

Zupana in pričeli kopati temelje za novo hišo božjo.

Dela so napredovala že tako daleč, da je bilo treba izvršiti blagoslovitev temeljev. Za ta lepi praznik so se lepo pripravili, tako da so Moste, zlasti pa Kodeljevo, doživele na cvetno nedeljo lepo versko slovesnost. K slovesnosti se je kljub dežju zbralo na tisoče vernikov, ki so se deloma postavili na obširno dvorišče, deloma pa se zvrstili na prostranem športnem prostoru. Okrog temeljev nove cerkve je stal špalir krasnih narodnih noš. Blagoslovitve so se med drugimi udeležili ban dr. Marko Natlačen, predsednik mestne občine ljubljanske dr. J. Adlešič, salezijanski inspektor dr. Frančišek Walland, šentpeterski župnik Petrič, stavbenik Miroslav Zupan, ki gradi cerkev, ing. Herman Hus, ki je napravil načrte. Cerkvene obrede blagoslovitve je opravil prevzvišeni škof ljubljanski dr. Rožman ob asistenci. Prvi del obreda in molitev je izvršil pred improviziranim oltarjem, drugi del pred velikim lesenim križem, ki so ga postavili na mesto, kjer bo v novi cerkvi stal oltar, glavni del pa pred temeljnim kamnom. Po končanih molitvah in psalmih, ki jih je dovršeno pel združen pevski zbor salezijanskih bogoslovcev in gojencev z Rakovnika in članov fantov-

skega krožka na Kodeljevem, je škof dr. Rožman zazidal listino o blagoslovitvi, sedaj veljajoči jugoslovanski denar, znak Evharističnega kongresa v Ljubljani in lep šopek nageljev in rožmarina. Sledila je himna „Veni creator, Spiritus“. S tem je bila slovesnost blagoslovitve končana.

Škof dr. Rožman je imel nato na vernike krajši nagovor, v katerem je poudaril, kako potrebna je bila v Mostah nova lesena cerkev na oni strani Ljubljane in kako potrebna je tudi ta cerkev, ki bo posvečena Mali Tereziki Deteta Jezusa. V globokih besedah je orisal lik te francoske svetnice, ki ji bo na tem mestu stala prva cerkev v Jugoslaviji. Povedal je tudi o svojem obisku pri njeni še živi sestri, predstojnici karmeličank v Lisieuxu, ki mu je na prošnjo podarila svetnično sliko s priporočilom, naj moli pri Stvarniku za Slovence in državo Jugoslavijo.

Preproste, a iskrene besede nadpastirjeve so globoko dojmile zbrane množice vernikov. Po nagovoru so bile v kapelici Mladinskega doma lavretanske litanije, ki pa se jih je morala množica udeležiti skoraj vsa zunaj, zakaj v kapelici je prostora le za malo ljudi. S tem je bila verska slovesnost zaključena in množice vernikov, ki so vztrajale kljub dežju, so se začele razhajati na domove.

Nova cerkev bo monumentalna stavba, v kateri bo prostora za 2200 ljudi, od tega jih bo 600 lahko sedelo. Notranjost

bo razdeljena v tri ladje, dolge po 24 metrov in skupno 26 metrov široke, od katerih bo srednja sama široka 12 metrov. Levo od prezbiterija bo kapela za gojence, kjer bo 500 sedežev. Pod desno stransko ladjo bo nameščena velika, 40 m dolga in 11 m široka zračna in sončna dvorana za razne prireditve. V cerkev bodo vodila tri velika vrata, cerkveni stolp pa bo visok 46 m. Cerkev bo zgrajena v modernem slogu in bo veličastna, kakor nazorno kaže naša gornja slika.

(Ponedeljski Slovenec 6. 4. 1936.)

Za kubični m zidu so darovali:

M. M. (za tabernakelj) Din 12.720 — Š. K. Din 10.000 — Neimenovani Din 1000 — Neimenovana Din 1000 — Burkeljc Alojzij Din 880 — Bizjak Rozalka Din 800 — Dolničar Pavlina Din 623 — Župljani iz Sv. Lenarta nad Laškim Din 600 — Franken Hinko Din 550 — Podbreberšček Neža Din 405 — Šraj Frančiška, Sovan Mici, Newyork Din 400 — Hauptman Marjeta Din 365 — Salezijanski omladinski dom, Zagreb Din 360 — Osevnjak Marija, Videmšek Pavla Din 350 — Nadškofijski konvikt, Zagreb Din 340 — Montenari Ana Din 324 — Kogovnik Slavko in Elka Din 320 — Klepec Marija Din 310.

(Drugi prihodnjč).

Milosti Marije Pomočnice

Javno se ti zahvalim, o Marija Pomočnica in sv. don Bosku, da sta tolikokrat uslišala moje prošnje! — Moja mati je smrtnonevarno zbolela. Sredstev za zdravnike in zdravila ni bilo, pa sem se zaupno zatekla z devetdnevnicco k Mariji in don Bosku. In ne zastonj! Črez tri tedne je moja mati okrevala in danes je popolnoma zdrava. — Pa tudi meni je Marija izprosila zdravje. Imela sem hudo rano na nogi že tri mesce. Rabila sem razna mazila, pa vse je bilo zaman; rana se je le še večala. Tedaj sem se zatekla k Mariji in bila sem milostno uslišana: v enem tednu se je rana popolnoma zacelila. Iskrena hvala ti, Marija! Pa tudi v težkih dušnih zadevah me je Marija že večkrat uslišala in mi pomagala. Dolžna sem ji zato najlepšo zahvalo za vse te dobrote. Še za naprej se ji priporočam v neki zelo važni zadevi. Pomagaj mi, Marija! Obljubim ti ponovno zahvalo in obisk tvojega svetišča na Rakovniku.

Ajdovec. K. M.

Mariji Pomočnici sem dolžna zahvalo za mnogo dobrot, zlasti še za ljubo zdravje, ki se mi je po nevarni bolezni povrnilo; prepričana sem, da samo po Marijini milostni priprošnji in pomoči, ker sem se k njej zatekla in se na Rakovnik priporočila. Tudi v drugih stiskah in potrebah mi je že Marija neštetokrat pomagala. Posebno zahvalo ji še dolgujem za pomoč in rešitev v neki težki zadevi.

Rovte. I. M.

Tisočkrat se zahvalim predobri Materi Mariji Pom. za brezštevilne milosti in dobrote, ki mi jih je izkazala. Pred leti sem čitala v neki številki Salezijanskega vestnika zahvalo neke osebe za izredno milost ozdravljenja. Tedaj sem tudi jaz dobila zaupanje v Marijino pomoč, ker sem imela podobno bolezen z znaki tuberkuloze. Bila sem v veliki nevarnosti; napadle so me še druge bolezni. Prosila sem Marijo Pom. in ne zastonj. Kmalu sem bila rešena zavratne bolezni in vsake nevarnosti.

Rožni dol pri Semiču. Lavrin Olga.

Mariji Pom., sv. don Bosku in drugim nebeškim priprošnjikom se zahvaljujejo: Valenčič Ivana, Polenšak, za dvakratno pomoč in rešitev v velikih težavah. — N. N.,

Litija, za pomoč v hudi stiski. — Božič Ivanka, Lesce, za ozdravljenje nevarno bolnega sina. — Golobič Anton, Semič, za ozdravljenje po nevarni operaciji. — Rajh Antonija, Ključarovci, za ozdravljenje sinčka v smrtni nevarnosti. — J. K., Semič, za ozdravljenje brez operacije. — Kočar Rezika, Cankova, za večkratno uslišanje. — Kosič Marija, Hermanci, Sv. Miklavž pri Ormožu, za izredno milost v težki in nevarni bolezni; ozdravljenje brez operacije, ki bi bila sicer nujno potrebna. — N. N., Šinkov Turn, Vodice, za ozdravljenje bolne živine. — Družina Gračner, Planina pri Sevnici, za prejeta zdravje in za uslišano prošnjo na priprošnjo Male svete Terezike. — M. B., Rateče, za srečno prestalo operacijo. — Š. K., Prosečka vas, za ozdravljenje žene po opravljeni devetdnevnicci. — Čuk Alojzija, Križevci pri Ljutomeru, za večkratno uslišanje. — Krošel Marija, Brežice, za zboljšanje zdravja svoje matere. — Krivec Johanca, Cerklje pri Kranju, za ozdravljenje noge in očesa ter za odvrnjenje hude nesreče pri živini. — Ritonja Terezija, Vuzmetinci, za zdravje očeta v nevarni bolezni. — N. N., Višnja gora, za zadobljeno zdravje v dušnih in telesnih zadevah. — Cepuš A., Laško, za ozdravljenje po priprošnji sv. Male Terezike. — Kump Ivanka, Zenik, Sv. Jurij ob Ščavnici, se zahvaljuje Mariji Pom. za izredno pomoč pri padcu matere z visokega drevesa in za odvrnitev druge velike nesreče, ki je pretila družini. — M. K., za ozdravljenje nevarne bolezni na pljučih in želodcu.

Nadalje se zahvaljujejo za prejeta zdravje: Peček Jožefa, Mala Slevica pri Vel. Laščah; — N. P., Log pri Boštanju; — Tratnik Uršula, Pečovnik pri Celju; — Koželj Marija, Varaždin.

Za uslišanje prošnje se zahvaljujejo Mariji Pom. in sv. don Bosku: Kranjčič Marija, Sevnica; — F. Z., Praprotna Polica, Cerklje pri Kranju; — D. U., Vojnik; — H. F., Mežica; — A. M., Ljubljana; — A. P., S.; — Štih Jera, Sv. Tomaž pri Ormožu; — Neimenovana, Ljubljana.

Sv. don Bosku se zahvaljujejo za uslišanje prošnje v važnih zadevah: Klamfer Marija, Petrovče; — Razgor Marija, Dobrna, in Magdič Terezija, Ivanjci.

Dominiku Saviju se iskreno zahvaljuje za uslišano prošnjo, za zdravje pri živini Koren Ana, Polhovgradec.

Dijaški konvikt na Rakovniku

Kdor količkaj more, pošlje otroka v šole, ker ve, da brez šol danes nikamor ne more. Mnogo pa je staršem na tem, da svoje otroke obvarujejo slabe tovarišije in da so zagotovljeni glede napredka v šoli. Vse to najdejo dijaki v salezijanskem zavodu na Rakovniku. Starši so lahko popolnoma brez skrbi, ker so njih sinovi pod neprestanim pa prijaznim nadzorstvom.

Sprejemajo se dijaki nižjih in višjih srednjih ter meščanskih šol. Za vpis se je treba priglasiti najkasneje do 15. avgusta. Po sprejemne pogoje pišite na salezijanski zavod Rakovnik, Ljubljana.

Gojencem je zagotovljena verska, moralna in umska vzgoja. Poleg šolskih predmetov se pridni učenci smejo vpisati tudi v „Glasbeno matico“, ki ima podružnico na Rakovniku. Ob koncu šolskega leta se učencu izstavi spričevalo. Uči se lahko gosli ali klavirja. Stroški so malenkostni.

Konvikt za srednješolske dijake je tudi v **Murski Soboti**. Obiskujejo zunanjo gimnazijo, ki je koj poleg zavoda. — Po pogoje se obrnite na „Martinišče“, Murska Sobota, Slovenska Krajina.

V **Veržeu** je naša privatna gimnazija; ob koncu leta delajo dijaki izpite na javni gimnaziji v Murski Soboti ali v Mariboru. Za pogoje se je obrniti na „Marijanišče“ Veržej, p. Križevci pri Ljutomeru. Prednost imajo mladeniči od 14. do 20. leta, zlasti, ako imajo duhovniški ali redovniški poklic. Tu jim bo omogočeno doseči vzvišeni namen.

Priporočamo vam iz naše zaloge:

Slike rakovniške Marije Pomočnice: večje v bakrotisku po 10 Din. V navadni barvi in manjše pa po 2 Din.

Lepe slike Male sv. Terezije v bakrotisku po 8 Din.

Slike sv. don Boska po 4 in po 2 Din. — Te slike bi morale biti v vsaki hiši, kamor zahaja „Salezijanski vestnik“. Marija Pomočnica, sv. don Bosko in Mala sv. Terezija so naši mogočni zaščitniki in priprošnjiki. Dajte jim lep prostor v svoji hiši, da nas varujejo in blagoslavljaajo!

Imamo tudi krasne velike don Boskove slike na platnu (visoke nad 1 m; stanejo 110 Din). Primerne so posebno za cerkve, kapele ali večje dvorane. Na prizadevanje naših pridnih sotrudnic visi že v marsikateri slovenski cerkvi lepo okrašena slika našega sv. ustanovnika. Ljudje se radi k njemu zatekajo — saj je tako ljubezniv in dober; — vsem deli milosti, pomaga jim in jih tolaži. Poskusite še pri vas!

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: **Alfonz Pavel**. Urednik: **Dr. Franc Knific**.

Nebeške rože.

V spomin stoletnice Baragovega prihoda v Ameriko so l. 1930. začele izhajati „Nebeške rože“, kajti ena izmed njegovih knjig, ki je toliko dobrega storila v ledeni dobi janzenizma pri nas, je nosila naslov „Nebeške rože“. Prav posrečen naslov za tisti čas, kajti vračala se je pomlad, ki jo je klical Friderik Baraga v našo domovino, čeprav je sam moral iz nje.

Ze zaradi tega so znamenite te „Nebeške rože“, ker so ob stoletnici vzcvetele kakor agava. Pa niso te rože lepe samo na pogled, ampak so prava pristna duševna hrana, ki duše sredi otrpljega materializma danes tako hrepene po njej.

Prva nosi naslov „ŽIVLJENJE Z JEZUSOM“, našim iskrenim prijateljem. V družbi z Njim zadobi vsak naš trenutek, še tako nepomemben, neskončno veljavo. Vsak trenutek pa ti je zlato.

Druga govori o KRALJEVANJU JEZUSOVEGA SRCA V DRUŽINAH. Kje ga je danes bolj treba kot v družinah, ki jih je materializem že tako razdejal? Ali ni knjižica govoreča prav o sodobnih čudežnih dogodkih, ki jih dela Jezusovo Srce, ko pride v družino, tako zelo na mestu? Kdor se ravna po njenih navodilih, bo priklical srečo v svojo domačijo.

Tretja knjižica je: „SV. TEREZIJA DETETA JEZUSA“. Ta ljubka Cvetka s Karmela, ki se ji tudi pri nas gradi prva cerkev na Kodeljevem poleg selškega Karmela, se je tako udomčila in toliko cvetlic trosi na našo domovino, da bi bilo zelo napak, ko bi se z njo in njenim prelepim življenjem ne seznanili.

Malo beri iz te knjižice, pa se ti bo namah kakor pričarana razgrnila pred tabo vsa lepota krščanskega življenja. Boš videl, da pot k svetosti ni tako težavna. Prav mala Cvetka te bo po tej knjižici naučila lahke poti k ljubezni božji.

4. SV. ROŽNI VENEC in LAVRETANSKE LITANIJE. Marija Pomočnica je Slovencev kraljica. Iz te knjižice te bo naučila prav moliti rožni venec, ki ga je sama učila moliti sv. Dominika in Bernardko.

5. in 6. zvezek so dr. Lesarjeve šmarnice: MARIJA MATI MILOSTI. Marija je srednica vseh milosti. V 31 globoko zamišljenih premišljevanjih je podano njeno življenje v božji Cerkvi, njeno sodelovanje ter v drugem delu razložena pesem „Zdrava morska zvezda“, pesem o Materi, ki nam je pomočnica.

7. zvezek je prevod iz francoščine DARUJ SE BOGU. To je gotovo eno najlepših ascetičnih del. Srečna duša, ki se je popolnoma darovala Bogu! Svet ne razume tega, kaj se pravi darovati se Bogu. Svet ne razume in ne more s svojim skvarjenim okusom občutiti notranjega, čistega duhovnega veselja, ki ga uživa taka duša. Kako prazne so naše duše in marsikdaj ne vedo, česa jim manjka, pa jim manjka prav tega, da Boga ni v njih. Koliko lepše ti bo življenje, ako se boš ravnal po navodilih, ki jih podaja ta lepa knjižica!

Priročna oblika knjižic se že sama priporoča, v njej zvonka slovenščina in razmeroma nizka cena. Vsak zvezek stane mehko vezan le 15 do 20 Din.

Friderik Ozanam.

Friderik Ozanam je kot akademik v Parizu ustanovil nad vse človekoljubno delo Vincencijeve konference. To je bil človek z vso dušo katoličan. Prav na Frideriku se spet vidi, kakor na toliko drugih, kako rodovitno je krščanstvo, kako rodovitno je zrno evangelija o ljubezni božji in ljubezni do bližnjega. Vincencijeve konference danes po svetu rešujejo težko gospodarsko krizo in koliko lačnih so nasitili, koliko ljudi odeli! Prav po vzoru sv. Vincencija se je mladi akademik s petimi tovariši odločil lajšati revščino bližnjega. Pariz je bilo prvo njegovo pozorišče delovanja, kjer je ob velikem sijaju bogastva tudi največ revščine in bede. Tej bedi so hoteli pleme-

niti akademiki odpomoči, na čelu jim pa Friderik Ozanam.

Knjižica je prav danes na mestu, ko vse hoče reševati socialno vprašanje, pa se lotevajo na napačnem koncu. Tu se najjasneje vidi, kje je prava rešitev. Socialno krizo bo rešilo edinole krščanstvo. Zato je prav ob stoletnici tako zelo na mestu ta knjižica. Seznanja nas s človekom, ki se je ravnal po Kristusovem nauku o dejavni bratski ljubezni.

Knjižica obsega 40 strani zgoščene vsebine in ima precej prav lepih slik. Cena knjižici je Din 6, po pošti 7 Din. Naroča se: Vincencijeva konferenca Srca Jezusovega, Ljubljana, Tabor 12. Dobi se tudi na Rakovniku.

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku

23. - 24. maja 1936.

Sobota, 23. maja

Ob pol 8. zvečer akademija pri lurški votlini. Sledi procesija s svečkami (križ, ministranti, gojenci, pevci, duhovščina, ljudstvo).

Ob 9. zvečer — ko se vrača procesija — razsvetljava svetišča. Po procesiji govor, posvetitev Mariji Pomočnici, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Od 11. do 12. ponoči ura molitve pred Najsvetejšim, z govorom.

Nedelja, 24. maja

P redpoldne:

Ob pol 4. se začne deliti sveto obhajilo.

Ob 4. prva sv. maša.

Ob 5. sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudstvo, z govorom.

Ob 7. sv. maša za gojence.

Ob pol 9. sv. maša za oratorijance.

Ob pol 10. govor, nato slovesna sv. maša (poje zbor gojencev).

Po slovesni sv. maši shod sotrudništva pri lurški votlini.

Ob pol 12. zadnja sv. maša.

P opoldne:

Ob pol 4. govor v cerkvi, nato slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice (po Rakovniški ulici in Dolenjski cesti).

Po procesiji darovanje. — Vsa procesija gre skozi cerkev na srednje dvorišče, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim.

Po službi božji koncert godbe na srednjem dvorišču. Zvečer zopet razsvetljava svetišča.

Vljudno vabimo okoliške Marijine družbe (z zastavo), narodne noše in belo oblečene otroke.

Poslužite se ugodnosti polovične vožnje, ki velja od sobote opoldne do ponedeljka opoldne. —

Pridite, Marija Pomočnica vas vabi!

**Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA**